

telige Vaaben, snart i Hovedet, snart paa Ryggen eller over Brystet. I Begyndelsen skreg Manden ynkeligt, men til Slutning laa han ganske stille og bevidstløs. Ikke en Haand havde han rørt for at værgе sig, men dog syntes Forvalteren ikke, at han havde faaet Prygl nok. Han kastede sig paa ny over sit Offer og slog ham paa det voldsomste i Ansigtet med knyttet Haand. Da de to Herrer endelig vare trætte af Prygleriet, forlode de Manden, der nøjsommeligt slæbte sig hen til Byen Svinninge, hvor en Familie tog sig af ham.“

Da jeg læste dette, skal jeg ikke nægte, at det gjorde et dybt Indtryk paa mig, et lige saa dybt Indtryk, som jeg er vis paa, at den samme Fremstilling har gjort paa de Landboere, der have været til Stede paa de Agitationsmøder, der synes i Anledning af denne Sag at være afholdt paa Fyn, og hvor selvfølgelig den samme Fremstilling har været fremsat, som det ærede Medlem efter sine Udtalelser her i Rigsdagen synes endnu at ville have, skal være den gældende Fremstilling af den Sag. Jeg skrev straks til Herredsfogden for Sunds og Gudme Herreder, hvorunder Glorup hører, at naar den Undersøgelse, som jeg af den øvrige Del af Artiklen saa, var indledet, var endt, skulde der sendes en Udskrift af Forhørene ind til Justitsministeriet. Jeg vilde nemlig selvfølgelig paase, at der skete Ret og Skel i den Sag, og at, hvis der var sket noget, der var Genstand for offentlig Paatale, noget, der blot nærmede sig til det, der var skildret i Aviserne, de paagældende da kunde blive satte under Tiltale, saa at de kunde faa den dem efter Loven tilkommende Straf. Men da jeg saa fik Udskriften af Forhørene, skiftede Billedet rigtig nok betydeligt. Nu vil jeg langt fra tage den paagældende Forvalter og Ladefoged i Forsvar for, hvad de have gjort lige overfor den Røgter, paa ingen Maade. Men den grufulde Mishandling, som der her i Avisartiklen var Tale om, forsvandt fuldstændig, og vel at mærke, den forsvandt saaledes, at Røgteren selv, efterhaanden som Forhørene skred frem, erkendte, at det, som de forskellige Vidner havde forklaret, var rigtigt.

Sagen hang saaledes sammen. Det begynder, som der staar i Artiklen, med, at Røgteren bliver afskediget fra sit Arbejde. Det var sket efter fælles Overenskomst mellem Røgteren og Forvalteren. Røgteren havde kun været der i 19 Dage, og saa bleve de enige om, at han skulde rejse. Han fik da udbetalt de Penge, der tilkom ham, og nu vilde ethvert ordentligt

Menneske have taget sit Tøj og være gaaet sin Vej. Det gjorde Røgteren imidlertid ikke. Han købte en Flaske Brændevin og gik ud paa Gaardens Mark, hvor han forstyrrede Folkene i deres Arbejde og trakterede, navnlig Malkepigerne, med Brændevin. Da Folkene hen mod Aften gik hjem til Gaarden, gik han med til Gaarden, hvor han ikke havde noget at gøre, og fortsatte der Traktementet. Saa kom Mejeribestyreren til Stede. Han vidste ikke, at Røgteren var fratraadt Gaardens Tjeneste; han havde ikke faaet noget at vide derom, og da en af Malkepigerne var bleven kanonfuld, gav han Røgteren Ordre til at bringe Pigen op paa hendes Værelse. Det gjorde Røgteren ogsaa, men da Forvalteren og Mejeribestyreren lidt efter gik op paa Værelset for at se, hvorledes den fulde Malkepige havde det, formodentlig for at se, om hun kunde trænge til Lægehjælp, viste det sig, at Røgteren ikke alene havde bragt Pigen til Sengs, men havde udstrakt sin Omsorg for hende saa vidt, at han selv var gaaet til Sengs med, og der laa han nok saa gemytlig i Sengen ved Siden af den fulde Malkepige. Forvalteren forlangte saa, at han skulde staa op og gaa sin Vej og forlade Gaarden. Han stod da ogsaa op og gik. Men noget efter, medens Mejeribestyreren endnu var til Stede paa Kamret, kom Røgteren tilbage og vilde ind i Kamret. Mejeribestyreren forlangte nu, at han skulde gaa sin Vej, men det nægtede Røgteren at gøre. Saa sagde Mejeribestyreren: Saa henvender jeg mig til Forvalteren, og han gik nu for at hente ham. Men da han kom tilbage med Forvalteren, var Røgteren imidlertid klogelig fortrukken; men han forlod ikke Gaarden, han gik op og lagde sig paa et Høstænge. Da Forvalteren fik at vide, at han laa deroppe, gik han op til ham. Nu er det saa heldigt for Forvalteren, at der til alt, hvad der passerede i Loen under dette Høstænge og paa Høstænget, var et Vidne til Stede, nemlig en Maskinarbejder, der arbejdede paa Gaarden. Det, der saa skete, var det, at Forvalteren fandt Røgteren sovende oppe paa Høstænget og gav ham et Rap paa Bagdelen med sin Stok og forlangte, at han skulde gaa og forlade Gaarden. Røgteren gik ikke villig, som der staar her i Artiklen, han lader overhovedet ikke til at have været meget villig til at gøre, hvad han skulde. Han gik ikke villig, han trak sig brummende tilbage og begyndte at gaa ned ad Trappen. Men da han var omtrent midt paa Trappen, tog Brændevinen Magten fra